

Sygn. akt III CZ 25/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Gminy S.

przeciwko S. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 czerwca 2014 r.,

zażalenia pozwanego

na wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 6 grudnia 2013 r.,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok,**
- 2. pozostawia rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w W. oddalił powództwo Gminy S. o zasądzenie od pozwanego S. B. kwoty 20 503,21 zł z odsetkami tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy o roboty budowlane, stwierdzając, że strona powodowa, na której – zgodnie z art. 6 k.c. – spoczywał ciężar dowodu, nie wykazała zasadności dochodzonego roszczenia.

Na skutek apelacji powodowej Gminy, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 6 grudnia 2013 r. uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie przed Sądem Rejonowym w W. poczynając od dnia 1 stycznia 2013 r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Ustalił, że Sąd pierwszej instancji rozpoznawał sprawę w składzie jednego sędziego w osobie sędziego R. K. oraz że decyzją z dnia 26 listopada 2012 r., wydaną przez podsekretarza stanu działającego z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, sędziego Sądu Rejonowego w S.- R. ., na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm. – dalej: „Pr.u.s.p.”) w związku z § 3 pkt 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1223), został przeniesiony z dniem 1 stycznia 2013 r. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w W.

Zdaniem Sądu Okręgowego, z ustaleń tych wynika, że skład Sądu pierwszej instancji był sprzeczny z przepisami prawa, jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 17 lipca 2013 r., III CZP 46/13 (OSNC 2013, nr 12, poz. 135), przewidziane w art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 Pr.u.s.p. uprawnienie do przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe przysługuje wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości, w związku z czym nie może być przekazane innej osobie, w tym sekretarzowi lub podsekretarzowi stanu. Oznacza to, że decyzja o przeniesieniu podjęta przez inną osobę, także „z upoważnienia” Ministra Sprawiedliwości, jest wadliwa, a sędzia, którego ona dotyczy, nie może wykonywać władzy jurysdykcyjnej w sądzie, do którego został przeniesiony. Skład

orzekający z jego udziałem jest zatem sprzeczny z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. Podzielając stanowisko wyrażone w powołanej uchwale Sąd Okręgowy stwierdził, że postępowanie przed Sądem pierwszej instancji poczynając od dnia 1 stycznia 2013 r. jest dotknięte nieważnością i w związku z tym na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

W złożonym zażaleniu pozwany zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 316 i art. 379 pkt 4 k.p.c. przez przyjęcie, że skład Sądu orzekającego w pierwszej instancji był sprzeczny z przepisami prawa. Podniósł, że stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 r., III CZP 46/13, nie powinno być przyjmowane za podstawę stwierdzenia nieważności postępowania, ponieważ w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., uznano to za konsekwencję zbyt daleko idącą. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kontrola dokonywana w ramach zażalenia przewidzianego w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. ma charakter formalny, skupiający się na przesłankach uchylenia orzeczenia sądu pierwszej instancji, dlatego w postępowaniu toczącym się na skutek zażalenia na orzeczenie o uchyleniu wyroku sądu pierwszej instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy poddaje kontroli jedynie prawidłowość stwierdzenia nieważności postępowania przez sąd drugiej instancji.

W niniejszej sprawie u podstaw wyroku kasatoryjnego legła ocena Sądu Okręgowego, że wyrok Sądu pierwszej instancji został wydany w warunkach nieważności postępowania, ponieważ poczynając od dnia 1 stycznia 2013 r. skład tego Sądu był sprzeczny z przepisami prawa (art. 379 pkt 4 k.p.c.).

Jak trafnie zauważa skarżący, w dniu 28 stycznia 2014 r. Sąd Najwyższy w pełnym składzie podjął uchwałę, zgodnie z którą w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 Pr.u.s.p. Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu. Wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia. W uzasadnieniu uchwały stwierdzono, że

nie ma ona zastosowania do decyzji Ministra Sprawiedliwości o przeniesieniu sędziego wydanych na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 w związku z art. 75 § 3 Pr.u.s.p. przed jej podjęciem. W konsekwencji, wszystkie decyzje wydane przed podjęciem uchwały, podpisane przez sekretarzy lub podsekretarzy stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, należy uznać za skuteczne, niewymagające jakichkolwiek aktów konwalidacyjnych lub konwalescencyjnych (zob. uchwałę pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., BSA I-4110 – 4/13, OSNC 2014, nr 5, poz. 49).

Zgodnie z art. 61 § 6 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 499 ze zm.), uchwała z dnia 28 stycznia 2014 r., BSA I-4110 – 4/13, z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej.

Mając na względzie stanowisko wyrażone w powołanej uchwale, trzeba przyjąć, że decyzja o przeniesieniu sędziego R. K. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w W. jest skuteczna, w związku z czym skład Sądu pierwszej instancji orzekającego w niniejszej sprawie nie był sprzeczny z przepisami prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok (art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.) i pozostawił rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (art. 108 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c.).